

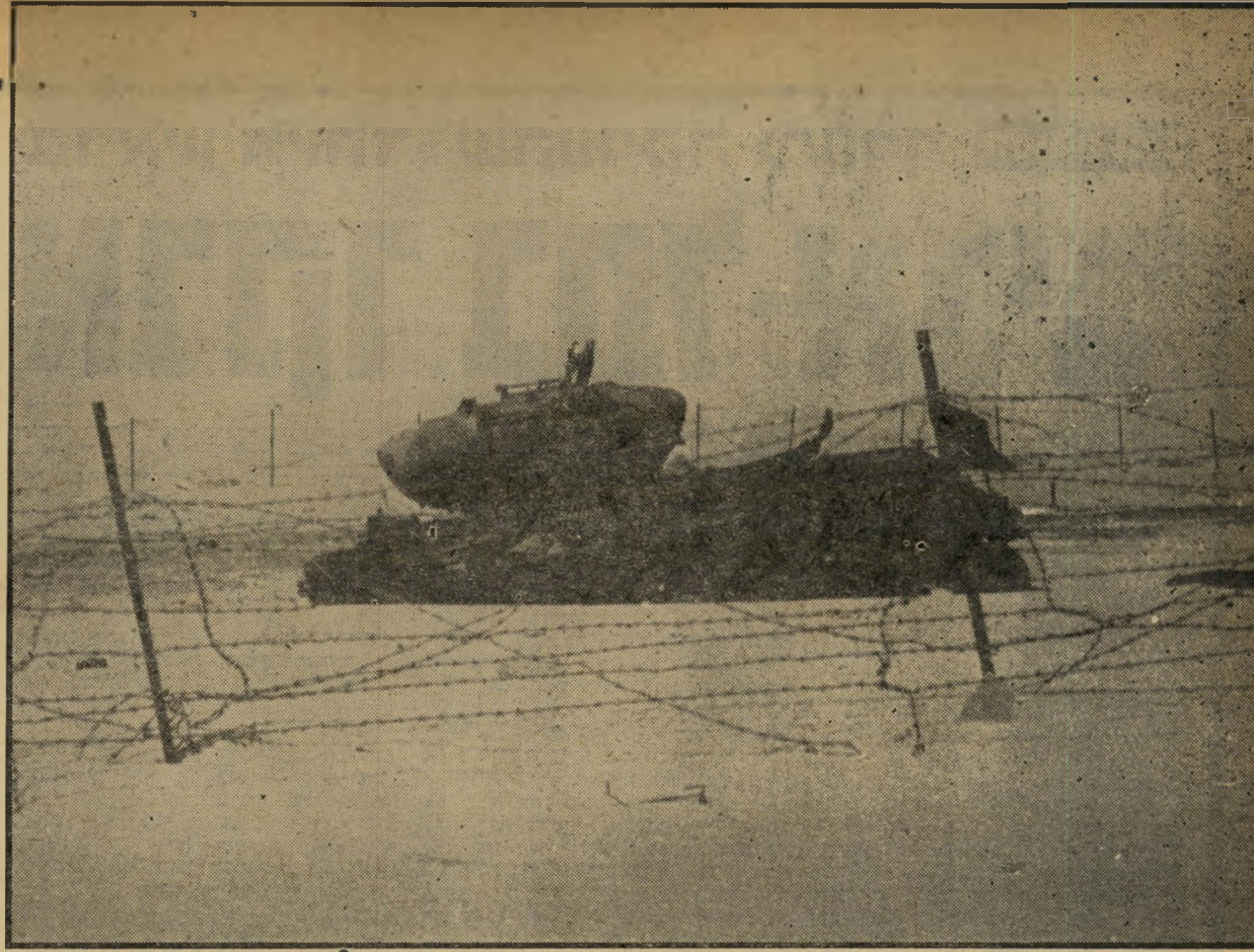
של שר, יועץ של סאדאת. ישבנו כשעה. מסתבר שפגשתי אותו כבר קודם-לכן, בוועידת בולוניה. לדבריו קרא את ספרי, וכמה ופמה ממאמרי.

מה יהיה עם הפלסטינים? מורסי הציע: אולי שלושה מהם יצטרפו למישלחת הערי-בית המאוחדת; אחד מן הגדה המערבית, אחד פרופסור פלסטיני מאמריקה, אחד איש אש"ף בעל דרגה לא-גבוהה. גילגלנו שיחה עם עמדת ישראל כלפי אש"ף והי-פלסטינים. הוא מרמוז שאם בוועידת קאהיר ידברו רק על עניינים טכניים, ייפגשו אנשים יותר חשובים לניהול משאומתן במקום אחר, בחשאי. לא נראה שמישהו מתרגש במיוחד לנוכח התעלול-לים של חזית-הסירוב.

ביכלל, כבר ביום הראשון הזה יש לי ההרגשה המובהקת כי באווירה המצרית גוברת התחושה הלאומית המצרית על התחושה הלאומית הכלל-ערבית. חזית-הסירוב דוחפת עוד יותר לכיוון זה.

צחוק-צחוק — שכחתי לקחת עימי תמונות-דרכון. אני זקוק להם כדי לקבל תעודת-עיתונאי מצרית. אחרי שאני נפרד ממורסי אני נכנס, עם סתר, בלי שום ליווי, לחנות מלאה אנשים, מצטלם במ-כונת-צילום אוטומטית. חוזרים ללישכת-העיתונות, השוכנת בבניין-הטלוויזיה. הוא הומה עיתונאים מכל העולם, ותריסר בחור-רות — כולן נאות, כולן אדיבות ועדינות להפליא, משתדלות איכשהו לטפל בבק-שותיהם. הן עונות ברצון על שאלות אישיות, אך כל גישה אינטימית יותר, מן-הסוג המקובל בישראל, נתקלת מייד בקיר-אטום, מובן מאליו, של שמרנות מסורתית. על מירפסת המישרד, התיידדות גדולה.

עיתונאים ועיתונאיות מקומיים עטים עלי-נו. הבחור מן השבועון אוקטובר מודיע שהעורך שלו רוצה מאד להיפגש עימי בערב. הוא מספר לי שוב על המאמרים

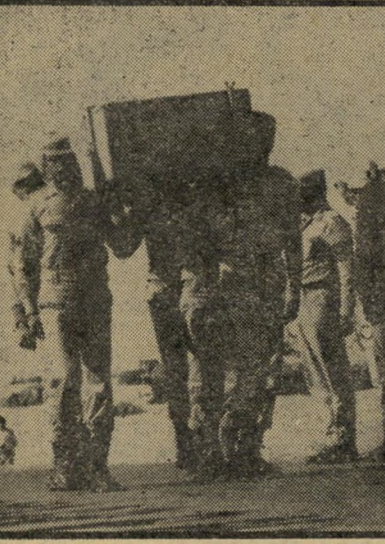
ש'62-מצרי' שלד של טנק מצרי, שנפגע במיל' חמת יוסף-הכיפורים, לא הרחק מ' תעלת-סואץ. הטנק, שכיפגו מונחת על גבו הפוכה, נמצא בתוך גדר תיל ששימשה בזמנו את אחד ממעוזי קו בר-לב. הטנק המצרי נפגע ככל הנראה בעת שניסה לחדור למעוז. מחמטוים בקו בר-לב נשארו עתה רק אתרי תיירות מעטים.

ש'62-מצרי'

מכוניות. כולן ישנות, משומשות מאד. נשים כפריות בשחורים, עם כדים על-הראש. ראש פנטסטי: זה נראה כליכך טיבעי, שאנחנו נוסעים כך ברחוב, מסתכלים ב-בני-אדם. טיבעי, טיבעי לגמרי. (קולו של שלמה סתר ברשם-הקול: „מה יש? בסך-הכל לא נחתנו על המאדים. באנו לארץ שהכי קרובה לנו, ולכן זה כליכך טיבעי“.)

עגלות של סוסים מובילות סחורות חק-לאיות, עוברות את הכבישים. הנהגים צופרים כמו משוגעים. הכל מוכיר קצת את מיוחדת-ירושלים. אבל הרחוב רחב פיר-שישה, ויש המון-המון אנשים, בכל מקום. עיר צפופה. שמונה מיליון גרים בה. שלי-שה מיליון נוספים עובדים בה ביום. חשי-מלית עומדת בכביש, גרושה כמו קופסת-סרדינים. החוטים נפלו מן החוט העילי. הנהג מטפל בהם. ביכלל, יש תקלות בכל-דבר, התשתית הרוסה. עוברים את הגשר על הנילוס. ערפל-קל על פני היאור. באמצע הנהר — האי, אל-גזירה.

(המשך מעמוד 29) קהל האזרחים הממתנים ליקריהם, קהל מצרי, במצרים. חופשי. נבוטני לוקח אותי למלון מינה, שבו הוזמנו לנו חדרים. נסיעה חלומית — חלום בתוך חלום, המיסגדים המפורסמים, רחוב קאסר-אל-ניל, הקונדיטוריה גרופי בעלת השם העולמי, פיסלי מצרים העתיקה, פיסלי המהפכה, ולפתע — פיסגת כל החלומות — הנילוס. נוסעים, כחצי-שעה ממרכז העיר, מעיר לנו נבוטני, כאילו בדרך אגב: „הסתכל שמאלה. מה אתה רואה?“ אני מסתכל. מה יש? אין רואים כלום. ולפתע, מראה עוצר-נשימה, גדול, ענק, משולש, בהיר קצת יותר מן האפילה הסובבת — הפיראמידה. מה אפשר לומר? „היינו כחולמים? לא ייאמן? כל המילים בנאליות. זהו רגע שלא יישכח. ביום שלא יישכח. אחרי שלושים שנה.“

החזרת הארונות

חיילים מצריים נושאים בטכס צבאי מלא את ארונות של חיילי ישראל, שגופתו נמצאה רק לאחרונה באזור קו בר-לב. העיתונאים הישראליים ששהו בקאהיר הוסטו לטכס מהצד המצרי. חלצו בדרכם שני פני שדות-הקרב של מילחמת יוסף-הכיפורים.

לפנינו האנטנות של בית הטלוויזיה. ראינו את הבית העגול הזה פעמים רבות בשקופית של הטלוויזיה הישראלית. הנה הוא לפנינו. שני חיילים חמורי-פנים ב-קסדות-פלדה מגינים עליו מאחרי שקי-חול. מוכנים לכל.

ישבנו שעתים בארוחת-צהריים על גדת-הנילוס. מי לא חלם על כך? ישבנו, אכלנו, פיטפטנו, התלוצצנו, הת-ווכחנו — עיתונאית צעירה ויפה שבאה לראיין אותי למען העיתון אחבאר-אל-יוס, שני קציני שרות-הביטחון שהוצבו כשומרי-הראש שלנו, אהוד יערי, אלכס-גילעדי, שלמה סתר ואני.

באמצע השיחה בא צוות גדול של הטל-וויזיה האמריקאית. נודע להם שאנחנו כאן. הם באים להנצית מראה פנטסטי זה — מצרים וישראלים יושבים יחד, משוחחים בידידות, באמצע מיסעדה מלאה מצרים. מראיינים אותי, מראיינים את הערביה הצעירה, הנבוכה מאד. גם אחי, גם בני-דודי מתו במילחמה. זה מספיק. האה נפל במלחמת-ההתשה, בנהדוד ב-מילחמת יוסף-הכיפורים. בבוקר נפגשתי עם ראש מינהל העני-תונות, מורסי סעד-אלדין, שהוא במעמד

אורי אבנרי זוכה ללחיצת יד מקצין מצרי בדרגת אלוף, שהוא מפקד הכוחות המצריים בטיני, כשלידו ניצב קצין בדרגת אלוף-מישנה. הפגישה נערכה. מייד אחרי חציית התעלה בעת שצוות העולם הזה יצא להשתתף בטכס החזרת גופות חללי צה"ל בשבוע שעבר.

יום ג', 2.12

אני פותח את וילונות החדר. מראה עוצר נשימה. הפיראמידה הגדולה ממש ממלאת את החלון. היא מודקרת לפני עיני, במרחק של כמה מילים. כשאני פותח את הדלת למלצר המביא את ארוחת-הבוקר, אני רואה במיסדרון דמות בריאה, בחליפה שחורה מדוקדקת. אי-אפשר לטעות: קצין-ביטחון טיפוסי. כשאנו יוצאים מן החדר, מלווה אותנו הקצין למטה. באדיבות רבה הוא מסביר לנו: הממשלה העמידה לרשותנו שומרי-ראש. נואיל-נא להמתין כמה דקות. הם יבואו במכונית. שתעמוד מנתה לרשותנו. לא כדאי להסתכן. מישוהו יכול לרצות לגרום צרות. ניגשים לדלפק הקבלה. סוללה של חתי-כות יפהפיות, מגומסות, עדינות-דיבור. הכל יוצאים מגידרם להיות אדיבים ומר-עילים. כמה אפשר לעזור? נערה חסובת-פנים, עיניים בורקות: „האם הייתם כאן פעם?“ לא חלמנו על זה. „כן, זה חלום.“ הדקות עוברות. אין סבלנות. רוצים העירה. מנהל-המלון, ששלח אמש סל-ענק של פירות לחדרי, ושהציג את עצמו לפני בבוקר, מציע: למה לא תקחו פשוט מר-נית ותסעו העירה? ובאמת, למה לא? השוער-במדים קורא למונית. קדימה, לקאהיר.

השעה 08.20. בדרך העירה. הרבה אנשים עניים, לבושים בפשטות. הרבה כפריים בגלאביות, מיסגדים יפה-פים בכל פינה. מתקרבים למרכז העיר. תנועה רכה של